

ฐานความคุ้มครองทางสังคมในประเทศอินเดีย ใจความสรุป วันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๔

ในช่วงปีที่ผ่านมา ประเด็นด้านการขยายความคุ้มครองทางสังคมได้ถูกให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในประเทศอินเดียได้มีความเชื่อว่าบทบาทของความคุ้มครองทางสังคมทางบวกจะสามารถลดผลกระทบทางวิกฤตเศรษฐกิจทั้งนอกและในประเทศและทำให้วิถีทางสังคมของโลกาภิวัตน์มีความเข้มแข็งขึ้น มาตรการที่สำคัญด้านการประกันสังคม การลดความยากจน และสวัสดิการสังคมได้ถูกดำเนินการโดยกระทรวงต่างๆ รวมไปถึงรัฐบาลกลาง หน่วยงานต่างๆของรัฐและภาคประชาสังคม

โปรแกรมความคุ้มครองทางสังคมต่างๆในประเทศอินเดียสามารถแบ่งออกได้เป็น ๔ ประเภทใหญ่ๆ คือ ๑. ขอบโครงสร้างระบบที่สามารถพัฒนามาตรฐานความเป็นอยู่ของคนยากจน ๒. โปรแกรมการประกันสังคมที่มีเป้าหมายเป็นกลุ่มคนยากจนมาก ๓. มาตรการการประกันสังคมสำหรับแรงงานนอกระบบ และ ๔. มาตรการการประกันสังคมสำหรับแรงงานในระบบ อินเดียได้พัฒนาโครงสร้างทางกฎหมายเพื่อแนะแนวทางโปรแกรมความคุ้มครองทางสังคม บทบัญญัตินั้นถูกบัญญัติไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญมาตรา ๓๘, ๓๙, ๔๑, ๔๒, และ ๔๓ ซึ่งรับประกันสิทธิการทำงาน การศึกษา ความช่วยเหลือจากรัฐ การมีงานที่ดีทำ และความช่วยเหลือหลังการคลอดบุตร

โปรแกรมการประกันสุขภาพระดับชาติของอินเดียนั้นถูกเรียกว่า Rashtriya Swasthya Bima Yojana, (RSBY) เป็นหนึ่งในส่วนประกอบหลักของฐานความคุ้มครองทางสังคมของอินเดีย โปรแกรมนี้ได้ถูกเปิดตัวขึ้นในปี ค.ศ. ๒๐๐๘ และมีเป้าหมายหลักเป็นกลุ่มประชากรภายใต้ฐานความยากจน และในปี ค.ศ. ๒๐๑๐ คนจำนวนประมาณ ๓๐ ล้านคนได้ลงทะเบียน ซึ่งถือเป็น ๒๔ เปอร์เซ็นต์ของกลุ่มประชากรเป้าหมายทั้งหมด โดยโปรแกรมได้ให้สิทธิประโยชน์ในการรักษาพยาบาล และค่าใช้จ่ายในการเดินทาง โปรแกรมนี้ได้รับเงินเต็มจำนวนจากรัฐบาล ยกเว้นค่าลงทะเบียนประจำปี ๓๐ รูปี (๐.๓๐ ดอลลาร์สหรัฐ) โดยมีค่าใช้จ่ายประมาณ ๘,๐๐๐ ล้านรูปี (๑๓๔ ล้านดอลลาร์สหรัฐ) หรือ ๐.๐๓ เปอร์เซ็นต์ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ หนึ่งในลักษณะเด่นคือมีการใช้เทคโนโลยีมาดำเนินการ ซึ่งแต่ละผู้ประกันตนที่ได้ลงทะเบียนจะได้รับบัตรสมาร์ตการ์ด ที่จะสามารถทำให้ผู้ประกันตนได้รับสิทธิประโยชน์จากโรงพยาบาลใดๆ ๖,๐๐๐ โรงที่เป็นสมาชิกกับเครือข่ายผู้ให้บริการทางสุขภาพ

โปรแกรมที่เป็นกุญแจหลักของความคุ้มครองทางสังคมก็คือ Mahatma Gandhi National Rural Employment Guarantee Act (MGNREGA) ซึ่งได้จัดตั้งขึ้นในปี ค.ศ. ๒๐๐๕ ภายใต้โปรแกรมนี้ ครัวเรือนในชนบทมีสิทธิที่จะเรียกร้องวันทำงานถึง ๑๐๐ วันต่อปี ซึ่งทำให้เกิดความเห็นสอดคล้องกันในโปรแกรมอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับงานของรัฐ โปรแกรมนี้มีโครงการต่างๆที่ช่วยในการบริหารทรัพยากรทั้งทางบกและทางน้ำ ตลอดจนโครงการพัฒนาสาธารณูปโภคเช่นการสร้างถนน ในปี ค.ศ. ๒๐๑๐ ถึง ๒๐๑๑ โปรแกรมนี้ได้ทำให้ครอบครัวมากกว่า ๕๒ ล้านครอบครัวได้มีงานทำถึง ๒,๕๐๐ ล้านวันโดยประมาณ โปรแกรมนี้ได้ถูกนับว่าเป็นหนึ่งในโปรแกรมที่ต้องการปฏิรูปสิทธิทางการจ้างงานและความคิดริเริ่มด้านความคุ้มครองทางสังคมของโลก

โปรแกรมอื่นๆที่เป็นส่วนหนึ่งของฐานความคุ้มครองทางสังคมของประเทศอินเดียคือระบบบำนาญแก่ผู้สูงอายุ ผู้พิการ และผู้ที่เป็นม่าย ที่อาศัยอยู่ภายใต้เส้นความยากจน (Indira Gandhi Scheme) ตลอดจนโปรแกรมอื่นๆที่รับรองการเข้าถึงการศึกษา โภชนาการ การเคหะ และน้ำ สำหรับกลุ่มคนยากจนและคนด้อยโอกาส

นอกเหนือไปจากความพยายามเหล่านี้ ยังมีอีกหลายอย่างที่ไม่ได้รวมอยู่ในการบริการความคุ้มครองทางสังคม ในปัจจุบัน ประมาณ ๕๔ เปอร์เซ็นต์ของแรงงานทั้งหมดในอินเดียหรือประมาณ ๓๓๐ ล้านคน เป็นแรงงานนอกระบบ ดังนั้นการขยายความคุ้มครองทางสังคมที่จำเป็นให้บุคคลกลุ่มนี้และครอบครัวของพวกเขา เป็นหนึ่งในปัญหาหลักที่อินเดียกำลังเผชิญในการขยายความคุ้มครองทางสังคม ให้กับทุกคน

